

Vidneforklaring og altsaa ikke under Edstvang, den er snarere at opfatte som et Sagførerindlæg, hvad Mindretallet udtrykkeligt bemærker, fordi det maa tilføje, at den hverken paa fyldestgørende Maade redegør overfor forskellige stærke og positive Angreb, saaledes som det ogsaa fremgaar af det foregaaende, eller i det hele gør et overbevisende eller helt paalideligt Indtryk. Det falder saaledes Mindretallet vanskeligt overfor andre, vidnefaste Forklaringer i Akterne at tro, at Inspektøren, da han i sidste Øjeblik fik Anstaltens Fuldmægtig og fungerende Kasserer stoppet under hans Forsøg paa at udvandre til *Amerika*, ikke samme Dag blev underrettet om de Misligheder, vedkommende havde gjort sig skyldig i. Dette være nu, som det vil, saa kan Mindretallet ikke unddrage Inspektøren sin Medfølelse. Han er ansat som en syg Mand, og atter her maa man jo spørge, hvorledes Fængselsdirektøren vil forsvare at ansætte en kronisk syg Embedsmand i en saa ansvarsfuld og anstrengende Stilling som denne, hvor Indstilleringen af Fængselet fandt Sted i en endnu ikke færdig Bygning, hvor frit Arbejde og Fangearbejde mellem hinanden synes at have været i Gang paa alle Kanter, og hvor den overvejende Del af Betjentkorpset var ukendt med Fængsels-tjeneste. Netop fordi Inspektøren var syg, er det vanskeligt ud af Akterne at faa en Opfattelse af hans Personlighed under normale Forhold, men Mindretallet opfatter ham som en Embedsmand, der gerne vilde gøre sin Pligt, og som vistnok paa en Plads, hvor han stod under en foresat, der vidste, hvad han vilde, og hvad han kunde forlange, og hvor han i det hele arbejdede indenfor klare og faste Rammer, kunde være sin Stilling voksen, men som ikke slog til i en selvstændig Plads, hvor han ikke blot skulde administrere, men organisere, ja, indblæse en helt ny og ingenlunde ovenfra klart udformet Aand i en Tjeneste, hvortil han savnede Midlerne baade ude fra og inde i sig selv.

Mindretallet tror at turde sige, at netop denne Nydannelse har beseglet hans

Skæbne; det kan læses baade af, hvad der staar, og af, hvad der antydes i Akterne, og ikke mindre af det, der ikke staar i dem. Naar saaledes Inspektøren, efter at have ført Fuldmægtigen tilbage, som Forholdene laa, kunde anbefale at genindsætte ham i hans tidligere Stilling, og naar man gennemlæser Brevvekslingen mellem disse to efter Katastrofen, hvor Tjenesteforholdet synes helt at træde tilbage for den private Omsorg, saa faar man unægtelig et bestemt Indtryk af, at uklare Humanitetsideer har svækket hans Judicium og forvirret hans Begreber om Skellet mellem Pligtforhold og Følelsesforhold. Men bedre staar saamænd ikke Fængselsdirektøren selv, der tillader, at Suspensionen hæves, og virkelig anser det for muligt, at denne Embedsmand, uanset om han havde begaaet andre Misligheder eller ikke, skulde kunne hævde sin Stilling mellem Anstaltens øvrige Funktionærer efter denne lille Udflygt med de Omstændigheder, der knyttede sig til den og, som ethvert Barn jo kunde sige sig selv, ikke kunde forblive skjulte.

Ganske paa samme Maade maa man forklare den Kendsgerning, som fremgaar af Inspektørens Indlæg, S. 3, hvorefter en Betjent har gjort sig skyldig i en af de største Forbrydelser mod Tjenesteaanden, han, efter den Aand, der skulde præge Arbejdet paa Anstalten, som efter ethvert almindeligt Menneskes Opfattelse, kunde gøre sig skyldig i, nemlig at nedbryde Fængernes Moral, at ægge disse indespærrede Menneskers Drifter, uden at han afskediges derfor. Det hedder herom paa det angivne Sted:

„Der forelaa for mig det, at Betjent B. havde fortalt Fanger Historier „af den gemeneste Art“. „Det virkede“, siger Inspektøren,

„som et Slag i Ansigtet paa mig. Jeg gik den Gang fra Fange til Fange og talte indgaaende med dem om, hvad der var sket, forsøgte at gøre dem forstaaeligt, at jeg var oprørt over det passerede, at jeg ikke fandt Ord skarpe nok til at skildre min Fordømmelse af det skete. Og jeg sagde blandt andet til